

de synspunkter og værdier, som de nordiske lande bygger på.

De bemærkninger, der har været om budgettet, vil jeg også gerne takke for, og jeg er, som jeg allerede har antydnet, ikke længere væk fra mine egne erfaringer med det nordiske parlamentariske samarbejde, end at jeg udmærket kan huske de diskussioner, der førte til den nye procedure, som vi nu har indført i det nordiske samarbejde.

Jeg vil gerne give tilsagn om – og nu håber jeg ikke, at jeg får sagt det så bastant, at det virker skræmmende på de dygtige embedsmænd, vi har i vores administrationer rundt omkring i det nordiske – at være meget lydør over for problemer med tid, procedure og relevante fyldestgørende oplysninger, for at parlamentarikerne ikke skal føle sig »snydt«. Jeg har selvfølgelig ingen mulighed for at komme med konkrete bud her, men jeg synes, det kunne være en idé, hvis vi på de møder, vi jo har tradition for at holde mellem den danske delegation og ministeren på området, fra administrationens og regeringens side løbende kan bidrage til den proces, som er vigtig, for at det her kan lykkes. Vi prøver på den anden side af Tromsøsessionen og måske først til januar at se, om vi kan få det passet ind.

Jeg er på den ene side glad for, at vi er ude over diskussionen om, hvem der har ansvaret for totalrammerne. Det er så fint, at vi er det. På den anden side er det vigtigt, at mulighederne for indflydelse og ansvar bliver fulgt op, og i den forbindelse har vi Helsingforsaftalen som grundlag, vi har nogle spilleregler, og vi har brug for smidighed for at få det til at fungere.

Jeg er også enig med hr. Hans Engell i, at det siger sig selv, at budgetforøgelser i sig selv ikke løser nogen problemer, men de er nogle gange nødvendige for at give et større råderum, når man gerne vil prioritere på et område, og det er det, der ligger bag statsministerens beslutning i foråret om at prioritere på en sådan måde, at der blev 50 mio. kr. direkte til samarbejde og indsatser i nærområdet.

Det er så også en forklaring til hr. Aage Brusgaard på spørgsmålet om de 36 mio. kr. Der er simpelt hen truffet en politisk beslutning om, at der skal afsættes 50 mio. kr. Der var tidligere brugt ca. 28 mio. kr., det har man altså forhøjet til de 50 mio. kr., og så har man prioriteret indsatsområdet inden for den ramme.

Men jeg vil også gerne sige, at den proces, vi skal ind i, forudsætter, at vi kan få en effektiv-

sering og rationalisering af administrationen i Nordisk Råd, så vi har mere luft til at prioritere.

Jeg vil gerne medgive hr. Knud Enggaard, at det med de 50 pct. til kultur ikke må blive noget formelt og dermed blokerende for, at vi kan være fleksible over for ønsker om prioriteringer på andre områder. Vi skal jo, jeg havde nær sagt, kun tage det grundlæggende hensyn, som også karakteriserer det nordiske samarbejde, nemlig traditionen for konsensus, så det er op til både parlamentarikerside og ministerside at præge beslutningerne og opnå konsensus for at prioritere anderledes.

Det er sådan set også et svar til fru Anni Svanholt, der bad om, at ministeren var lydør over for flere penge til miljø og ligestilling. Det ligger jo i proceduren, sådan som det er lagt til rette i hvert fald for 1995, at det er et spørgsmål om omprioriteringer inden for rammen, og det er jo op til bl.a. parlamentarikerne at yde deres bidrag, hvis der skal prioriteres anderledes.

Jeg kan ikke lade være med at bruge lejligheden til lige at komme med en bemærkning til hr. Keld Albrechtsen i forbindelse med den udveksling af korte bemærkninger, der var imellem hr. Keld Albrechtsen og hr. Hans Engell, om økonomisk samarbejde og handelssamarbejde i det nordiske. Det er tankevækkende, at de nordiske lande, som endnu ikke har været medlemmer i EU, har indgået en aftale – EØS-aftalen – om et økonomisk og handelsmæssigt samarbejde, og at vi må konstatere, at der via ca. 1.500 retsakter er sket en tilpasning i de nordiske lande til et øget økonomisk og handelsmæssigt samarbejde. Altså en tilpasning, som Nordisk Råd-samarbejdet desværre ikke kunne bidrage med, men en opgave, som EØS-aftalen har løst. Det synes jeg at Enhedslisten også må tage til sig. Det er i hvert fald en kendsgerning.

Endelig mangler jeg at svare på hr. Aage Brusgaards konkrete henvisning til det sted, hvor der står, at vi også vil være meget opmærksomme på, at en del af Norden, Island, Færøerne og Grønland under alle omstændigheder vil stå uden for EU-samarbejdet.

Det skal forstås på den måde, at de tre områder, altså Island, Færøerne og Grønland, jo ikke har søgt om medlemskab. Derfor er der heller ikke afholdt nogen folkeafstemninger, og derfor er det en kendsgerning, at de under alle omstændigheder vil være uden for EU-samarbejdet.

Det giver mig anledning til at slutte med at understrege, at der hverken i redegørelsen eller